

nasa queeste prijswinnaar

Het is al weer een tijdje geleden dat ik met vliegervrienden stond te praten op een verjaardagsfeestje. Na wat heen en weer gepraat vroegen ze aan mij wat ik nu eigenlijk leuk vind aan vliegeren. Die vraag kwam waarschijnlijk, omdat ik wat mismoedig deed over het vlieggedrag van veel van mijn vliegers: ze doen het niet of zijn erg instabiel. Gelukkig zijn er steeds meer uitzonderingen op die regel. Maar duidelijk is dat ik vooral te spreken ben over de (vele) Nasa ParaWings, die ik inmiddels gemaakt heb. De conclusie van dit gesprek was natuurlijk, dat ik niet alleen een huiskamersocialist maar ook een soort 'huiskamervliegeraar' ben. Om dit beeld te versterken, wil ik graag iets vertellen over mijn zoektocht naar meer informatie over de Nasa Para Wing (NPW) in de eerste jaren van mijn fascinatie voor deze vlieger.

De eerste NPW.

In 1996 verscheen in dit blad een artikel van Mel Jongen over de Nasa Para Wing, versie 5 (NPW5). Dat is voor mij de aanleiding geweest om er vele te bouwen. Volgens dit basismodel, maar later ook naar de specificaties van anderen, zoals Peter de Jong. Deze vlieger prikkelde mijn nieuwsgierigheid. Dat was het begin van een zoektocht naar meer gegevens. Natuurlijk begin je dan bij degene die het artikel schreef, in de hoop dat die je iets meer kan vertellen. Maar na enkele keren met Mel gebeld te hebben, had ik nog steeds niet meer informatie dan wat er in het artikel staat. Er was meer, dat werd wel duidelijk, maar ik kreeg het niet. Ik begreep dat er verschillende

commerciële belangen spelen rond dit model. Het oorspronkelijke rapport kreeg ik niet van de betrokken vliegers. Maar ja, waar maak je je dan druk over? Eigenlijk over het gebrek aan medewerking, waardoor ik nog nieuwsgieriger werd. Ik was wat geïrriteerd en dacht nog wel eens te gaan zoeken op de internetsites van Nasa zelf. Maar de aandacht verslaptte en ik heb er zeker een jaar niets meer aan gedaan.

Twee NPW-vliegers.

Het was in de zomer van 1998, het vliegerweekend in Hoek van Holland met een grote groep van onze vereniging Flying Circus. Daar verschenen ook een paar leden van de Engelse Midland Flyers. Op zondag was er erg veel wind, ik schat iets van 7 Bft. Niet veel vliegers weerstonden de windkracht. Tijd dus voor de kleinere versies van de NPW5. Een vliegeraar van de Engelse groep begon met een kleintje, net als ikzelf. Al gauw raakten we in gesprek. Het was John Larson, een gepensioneerd zeilmaker met zijn donkergroene NPW5 met een werkelijke hoogte van ongeveer 1 meter. Ik vloog die dag ook met een NPW5 van dezelfde grootte. We vergele-

ken elkaars versies, we vlogen samen, we haalden de touwen uit de war, nadat zijn NPW5 door enkele jongens chaotisch was behandeld. Ze waren er niet op voorbereid dat het ding zowel trekkracht als snelheid had.

Intussen probeerden we te analyseren wat we in handen hadden. De discussie ging over de verhoudingen van de NPW5. Deze veranderen naar mate voor een grotere of kleinere basismaat (Lengte/Kiel: LK) wordt gekozen, zo was de stelling van John Larson. Het alleen maar uitgaan van percentages leidt tot een afwijking in de bolling en hoek van windinval. Dat was onze conclusie daar op dat winderige veld. We spraken af dat we contact zouden houden; John zou verder gaan met het zoeken naar een verbeterde toming op basis van zijn zeilmakerskennis, ik beloofde door te zoeken naar het oorspronkelijke NASA rapport.

NASA.

Thuis ging ik weer op zoek. Er moet een oorspronkelijk onderzoeksrapport zijn, waarin duidelijk wordt wat ze in die windtunnels hebben gedaan daar bij Nasa. Alles werd daar tenslotte gedocu-

